

actualiteiten

■ Procesrecht algemeen

Jurisprudentie

Vakantiegeld en beslagvrije voet

HR 31 oktober 2014,
ECLI:NL:HR:2014:3068

Dit betreft een arrest van de Hoge Raad op een door de procureur-generaal ingestelde vordering tot cassatie in het belang der wet. Het door de procureur-generaal voorgestelde middel voert aan dat het oordeel van de kantonrechter onjuist is omdat het vaststellen van de beslagvrije voet als bedoeld in art. 475d Rv bij een maandelijks inkomen aldus dient te geschieden dat de beslagvrije ruimte telkens voor die maand wordt berekend, zodat al het inkomen dat meer bedraagt dan die beslagvrije voet, waaronder het jaarlijks uitgekeerde vakantiegeld, onder het beslag valt, ongeacht of het in eerdere maanden ontvangen inkomen per maand minder bedroeg dan de beslagvrije ruimte. De Hoge Raad is het niet eens met de opvatting van de procureur-generaal en verwerpt het beroep. De Hoge Raad overweegt daartoe dat de aanspraak op vakantiegeld per maand wordt opgebouwd en in de regel één keer per jaar wordt uitbetaald en dat hoewel de maandelijke aanspraak op vakantiegeld niet tot een maandelijks opeisbare vordering leidt die aanspraak wel is te rekenen tot het maandelijks loon of de maandtermijn van een uitkering. In verband met het hiervoor omschreven karakter van het vakantiegeld is het gerechtvaardigd, mede gelet op de strekking van de beslagvrije voet om het bestaansminimum te waarborgen, om voor de berekening van hetgeen aan de beslaglegger kan worden uitgekeerd in verband met de beslagvrije voet, de jaarlijkse uitkering van het vakantiegeld op één lijn te stellen met een nabetaling van de maandelijke bedragen waarmee het vakantiegeld in de voorafgaande periode is opgebouwd.

(On)voldoende specifiek en/of relevant bewijsaanbod

HR 31 oktober 2014,
ECLI:NL:HR:2014:3075

In deze procedure vordert eiseres betaling door verweerster van onder meer een bedrag van € 13.129. Aan die vordering heeft zij ten grondslag gelegd dat zij een aan betrokkene 2 opgelegde aanslag successierecht heeft voldaan en dat partijen zijn overeengekomen dat verweerster dat bedrag aan haar zou terugbetalen. De rechtbank heeft de vorderingen van eiseres bij vonnis d.d. 10 september 2010 afgewezen. Het Hof 's-Hertogenbosch heeft het vonnis van de rechtbank bij arrest d.d. 2 april 2013 bekrachtigd. Het hof heeft geoordeeld dat eiseres geen voldoende specifiek en/of relevant bewijsaanbod heeft gedaan met betrekking tot haar stelling dat partijen zijn overeengekomen dat niet betrokkene 2, maar verweerster het met de aanslag successierecht gemoeide bedrag zou terugbetalen. Eiseres komt met een motiveringsklacht op tegen dit oordeel van het hof. De Hoge Raad overweegt dat bij de beoordeling van dit onderdeel uitgangspunt is dat, ingevolge het bepaalde in art. 166 lid 1 Rv in verbinding met art. 353 lid 1 Rv, een partij in hoger beroep tot getuigenbewijs moet worden toegelaten, indien zij voldoende specifiek bewijs aanbiedt van feiten die tot beslissing van de zaak kunnen leiden. Het antwoord op de vraag of een bewijsaanbod voldoende specifiek is, hangt af van de omstandigheden van het geval, waarbij de rechter, mede in verband met de eisen van een goede procesorde, zal moeten letten op de wijze waarop het processuele debat zich heeft ontwikkeld en het stadium waarin de procedure verkeert. In hoger beroep zal van een partij die bewijs door getuigen aanbiedt, in beginsel mogen worden verwacht dat zij voldoende concreet aangeeft op welke van haar stellingen dit bewijsaanbod betrekking heeft en, voor zover mogelijk, wie daarover een verklaring zouden kunnen afleggen, doch zal in het algemeen niet

mogen worden verlangd dat daarbij ook wordt aangegeven wat daarover door getuigen zal kunnen worden verklaard. Indien reeds getuigen zijn gehoord of schriftelijke verklaringen van getuigen zijn overgelegd, zal de eis dat het bewijsaanbod voldoende specifiek en ter zake dienend moet zijn, kunnen meebrengen dat nader wordt aangegeven in hoeverre de getuigen meer of anders kunnen verklaren dan zij al hebben gedaan. De rechter mag echter niet op grond van zijn waardering van de reeds afgelegde verklaringen of de inhoud van de schriftelijke verklaringen, aan een bewijsaanbod voorbijgaan, omdat hij daarmee ten onrechte vooruit zou lopen op het resultaat van de bewijsvoering die nog moet plaatsvinden. De Hoge Raad acht het oordeel van het hof dat eiseres geen voldoende specifiek en/of relevant bewijsaanbod heeft gedaan onbegrijpelijk. De Hoge Raad vernietigt het arrest van het Hof 's-Hertogenbosch van 2 april 2013.

Mondelinge behandeling ten overstaan van rechter door wie uitspraak wordt gewezen

HR 31 oktober 2014,
ECLI:NL:HR:2014:3076

In het op 3 juli 2013 gewezen eindvonnis van de Rechtbank Oost-Brabant stond vermeld dat een van de rechters die deel uitmaakte van de meervoudige kamer waarvoor is gepleit in verband met diens defunctie per 1 mei 2013 als rechtsplaatsvervanger dit vonnis niet mee heeft gewezen. Tegen dit vonnis is door eisers cassatie ingesteld. In cassatie wordt met een beroep op HR 11 maart 1964, NJ 1964/182 door eisers betoogd dat het eindvonnis nietig is op de grond dat het mede is gewezen door een rechter die niet bij de daaraan voorafgaande pleitzitting aanwezig is geweest. Het middel acht dat in strijd met art. 37 Ow en 134 lid 1 Rv. De Hoge Raad overweegt dat een rechterlijke beslissing die mede wordt genomen op de grondslag van een voorafgaande mondelinge behandeling behoudens bijzondere omstandigheden, be-

hoort te worden gegeven door de rechters ten overstaan van wie die mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden. Daaraan kan echter volgens de Hoge Raad niet onder alle omstandigheden worden tegemoetgekomen. Zo kan een rechter in de loop van de behandeling van een zaak defungeren, overlijden of langdurig ziek worden. De Hoge Raad overweegt dat het voorgaande meebrengt dat, indien tussen de mondelinge behandeling en de daaropvolgende uitspraak vervanging van een of meer rechters noodzakelijk blijkt, partijen, alsmede – in verzoekschriftprocedures – de belanghebbenden, daarover voorafgaand aan die uitspraak worden ingelicht, onder opgave van de reden(en) voor de vervanging en de beoogde uitspraakdatum. Elk van de bij de mondelinge behandeling verschenen partijen en belanghebbenden zal in dat geval een nadere mondelinge behandeling mogen verzoeken ten overstaan van de rechter(s) door wie de uitspraak zal worden gewezen. Dit verzoek mag in geen geval worden afgewezen indien niet een proces-verbaal van de eerdere mondelinge behandeling is opgemaakt en uiterlijk tegelijk met de hiervoor bedoelde mededeling aan partijen en belanghebbenden ter beschikking is gesteld. Is van die mondelinge behandeling wel (tijdig) een proces-verbaal opgemaakt en aan partijen en belanghebbenden ter beschikking gesteld, dan kan de rechter het verzoek afwijzen in het belang van een voortvarende procesvoering. De rechter dient in dat geval in de uitspraak te motiveren waarom dit belang in de gegeven omstandigheden zwaarder weegt dan het belang van verzoeker om zijn standpunt te mogen uiteenzetten ten overstaan van de rechter(s) die over de zaak zal (zullen) oordelen. In zoverre komt de Hoge Raad terug van zijn eerdere rechtspraak. De Hoge Raad ziet geen grond om voor onteigeningszaken anders te oordelen dan voor civiele procedures in het algemeen is geoordeeld. De Hoge Raad vernietigt het vonnis van de Rechtbank Oost-Brabant d.d. 2 april 2013.

Strijd met beginsel van hoor en wederhoor

*HR 21 november 2014,
ECLI:NL:HR:2014:3352*

In de onderhavige procedure vordert een vrouw onder meer dat de man zal worden bevolen de gemeenschappelijke woning van partijen te ontruimen en medewerking te verlenen aan de verkoop van de woning. De vorderingen zijn door de voorzieningenrechter bij vonnis d.d. 21 juni 2013 toegewezen. De man heeft hoger beroep ingesteld tegen dit vonnis. De man heeft van grieven gediend en bij incidentele vordering schorsing van de uitvoerbaarverklaring bij voorraad van het vonnis van de voorzieningenrechter gevorderd. Het Hof Den Haag heeft het vonnis van de voorzieningenrechter bij arrest d.d. 15 oktober 2013 bekrachtigd en het meer of anders gevorderde afgewezen. Tegen dit arrest van het hof heeft de man cassatie ingesteld. De man klaagt dat het hof in strijd met het beginsel van hoor en wederhoor uitspraak heeft gedaan in de hoofdzaak. Hij stelt zich op het standpunt dat blijkens het roljournaal uitsluitend is gefourneerd voor arrest in het incident en de zaak stond volgens hem uitsluitend voor arrest in het incident. De man beroept zich verder op art. 2.24 van het Landelijk procesreglement voor civiele dagvaardingszaken bij de gerechtshoven (LPH), volgens welke bepaling in de hoofdzaak na een memorie van antwoord het recht bestaat op uitlating over de vraag of een akte of pleidooi werd gewenst, welke gelegenheid de man niet is gegeven. De klacht van de man is volgens de Hoge Raad gegrond. Blijkens het roljournaal stond de zaak op 3 september 2013 voor fourneren in het incident en vervolgens op 15 oktober 2013 voor arrest in het incident. Het hof heeft op die laatste datum geen arrest gewezen in het incident, maar eindarrest in de hoofdzaak. Volgens de Hoge Raad heeft het hof aldus in strijd met het beginsel van hoor en wederhoor beslist, nu de man erop mocht rekenen dat hij zich in de hoofdzaak nog kon uitlaten. Indien het hof de antwoordconclusie van de vrouw heeft aangemerkt als memorie van antwoord in de hoofdzaak, heeft het bovendien, zoals het onderdeel terecht klaagt, in strijd met art. 2.24

LPH gehandeld door de man niet overeenkomstig dat artikel de gelegenheid te geven zich uit te laten over de vraag of hij pleidooi wenste dan wel nog een akte wilde nemen. De Hoge Raad vernietigt het arrest van het Hof Den Haag d.d. 15 oktober 2013.

De rechter in laatste feitelijke instantie

*HR 5 december 2014,
ECLI:NL:HR:2014:3536*

In deze prejudiciële beslissing beantwoordt de Hoge Raad de prejudiciële vraag van het Hof Arnhem-Leeuwarden van 17 juni 2014. De vraag van het hof: 'Dient in een situatie waarin sprake is van een appelverbod, als appel is ingesteld met een beroep op een zogenoemde "doorbrekingsgrond" en vervolgens het beroep op de doorbrekingsgrond ongegrond is geoordeeld, de appelinstantie te worden beschouwd als "de rechter die in laatste feitelijke instantie over de zaak heeft geoordeeld" als bedoeld in artikel 384 Rv?'. De prejudiciële vraag ziet op het geval dat tegen een beschikking tot ontbinding van een arbeidsovereenkomst – waartegen ingevolge art. 7:685 lid 11 BW geen hoger beroep of beroep in cassatie openstaat – hoger beroep is ingesteld onder aanvoering van een zogenoemde doorbrekingsgrond, en dit beroep is verworpen omdat de gestelde doorbrekingsgrond zich niet voordoet. De vraag is of in een dergelijk geval de appelrechter of de rechtbank in eerste aanleg dient te worden aangemerkt als de rechter die 'in laatste feitelijke instantie over de zaak heeft geoordeeld'. Voor de ontvankelijkheid van het hoger beroep volstaat dat een beroep wordt gedaan op een van de doorbrekingsgronden. Indien het beroep op een doorbrekingsgrond naar het oordeel van de appelrechter slaagt, beoordeelt hij vervolgens het geschil, voor zover aan zijn oordeel onderworpen. Indien het beroep op de doorbrekingsgrond faalt, wordt het hoger beroep verworpen. In dat geval is de beoordeling in hoger beroep beperkt gebleven tot de beoordeling van de (voor)vraag of sprake is van een doorbrekingsgrond. Als de beoordeling in hoger beroep beperkt is gebleven tot een ontkennende beantwoording van de vraag of zich een grond voor doorbreking van het

rechtsmiddelenverbod voordoet, heeft dat rechtsmiddelenverbod belet dat het hof in feitelijke instantie opnieuw over de zaak heeft geoordeeld. In dat geval is het de rechter in eerste aanleg die in laatste feitelijke instantie over de zaak heeft geoordeeld. In dat geval is het de rechter in eerste aanleg die in laatste feitelijke instantie over de zaak heeft geoordeeld. In dat geval is het de rechter in eerste aanleg die in laatste feitelijke instantie over de zaak heeft geoordeeld.

Voorlopige voorzieningen ook in verzoekschriftprocedure mogelijk

HR 5 december 2014,
ECLI:NL:HR:2014:3533

Dit betreft een beschikking van de Hoge Raad op een door de procureur-generaal ingestelde vordering tot cassatie in het belang der wet. Een vader van een minderjarige dochter was in een eerdere procedure veroordeeld tot betaling van een bijdrage in het levensonderhoud van de minderjarige dochter van partijen. De man heeft de rechtbank in de onderhavige procedure wijziging van deze beschikking verzocht, welk verzoek door de rechtbank is afgewezen. Tegen deze afwijzing heeft de man hoger beroep ingesteld. In dit hoger beroep heeft hij, met een beroep op art. 223 Rv, verzocht om bij wege van voorlopige voorziening de beschikking van 25 mei 2010 te schorsen. Dit verzoek ex. art. 223 Rv is door het Hof Leeuwarden bij beschikking d.d. 1 december 2011 afgewezen op de grond dat voor het treffen van een voorlopige voorziening geen plaats is in de verzoekschriftprocedure. Art. 223 Rv is volgens het Hof Leeuwarden alleen geschreven voor de dagvaardingsprocedure en een vergelijkbare bepaling ontbreekt voor de verzoekschriftprocedure. Daaruit leidt het hof het af dat het niet de bedoeling van de wetgever is geweest dat in een verzoekschriftprocedure een voorlopige voorziening kan worden verzocht. De procureur-generaal voert aan dat de beslissing van het hof onjuist is omdat art. 223 Rv zich volgens hem leent voor overeenkomstige toepassing in de verzoekschriftprocedure. De Hoge Raad volgt de procureur-generaal en vernietigt in het belang der wet de beschikking van het Hof Leeuwarden d.d. 1 december 2011.

Volgens de Hoge Raad verzetten de wet en de aard van de verzoekschriftprocedure zoals geregeld in art. 261 e.v. Rv zich niet tegen overeenkomstige toepassing van art. 223 Rv op verzoekschriftprocedures. Er zijn volgens de Hoge Raad geen aanwijzingen dat de wetgever, door alleen in zaken van echtscheiding en scheiding van tafel en bed voorlopige voorzieningen wettelijk te regelen (art. 821-826 Rv), daarbuiten de mogelijkheid van een voorlopige voorziening in de verzoekschriftprocedure heeft willen uitsluiten. Volgens de Hoge Raad kan ook in andere gevallen in een verzoekschriftprocedure een incidenteel verzoek gedaan worden tot het treffen van een voorlopige voorziening voor de duur van het geding, overeenkomstig hetgeen art. 223 Rv bepaalt voor dagvaardingsprocedure.

Literatuur

P. Ingelse, 'De rechter en de mediator', *NJB* 2014/2058, afl. 40

In deze bijdrage bespreekt de auteur het initiatiefwetsvoorstel waarin partijen worden verplicht om een poging tot mediation te doen voordat men de stap naar de rechter maakt. De auteur bespreekt de mogelijke gevolgen.

J. Nijenhuis, 'Tenuitvoerlegging van in Europa tot stand gekomen titels in burgerlijke en handelszaken onder Brussel I en EVEX', *BER* 2014, afl. 7

Op 10 januari 2015 treedt de nieuwe Brussel I-Verordening in werking en wordt het exequatur afgeschaft. In de praktijk zitten er de nodige haken en ogen aan het nieuwe systeem en het overgangsrecht zorgt niet voor een heldere overgang van de oude regeling(en) naar de nieuwe. De oude verordening en zelfs het Verdrag zullen nog regelmatig moeten worden toegepast bij exequaturverlening.

I.P.M. van den Nieuwendijk, 'De nieuwe arbitragewet gezien vanuit het perspectief van de gewone rechter', *TCR* 2014, afl. 4

In deze bijdrage wordt een overzicht gegeven van de belangrijkste wijzigingen van de arbitragewet, een en ander gezien vanuit het perspectief van de gewone rechter. Naast de afbakening van de bevoegdheid van de gewone rechter

in verband met het bestaan van een geldige arbitrageovereenkomst, heeft de gewone rechter een assisterende rol en een controlerende rol bij arbitrage.

B. Winter, 'Kroniek: Partijen', *TCR* 2014, afl. 4

De laatste kroniek over procespartijen dateert van begin 2008. Sinds begin 2008 is er veel jurisprudentie van de Hoge Raad over de problematiek verschenen. In deze bijdrage bespreekt de auteur de rechtspraak die onder meer betrekking heeft op verkeerde partijaanduiding, voeging en tussenkomst, procedures waarbij meer dan twee partijen zijn betrokken, collectieve acties, procederen tegen een maatschap en/of haar maten, overname van een procedure door een curator en voortprocederen tegen ontbonden en vereffende rechtspersonen.

L.J.A. Pieterse & E.B. Pechler, 'De behandeling van het geding na cassatie en verwijzing', *WFR* 2014/1432, afl. 7072

In het geval dat de Hoge Raad een uitspraak van een feitenrechter vernietigt (casseert) maar de zaak niet 'finaal' kan afdoen omdat dit nader feitenonderzoek vergt, moet hij in de regel de zaak verwijzen naar een andere feitenrechter of terugwijzen naar dezelfde feitenrechter. Over de behandeling van de zaak na cassatie en verwijzing bevat de wet nauwelijks regels. In deze bijdrage bespreken de auteurs de rechtsgang na verwijzing. De auteurs trekken de conclusie dat er geen behoefte bestaat aan aanvullende wettelijke regels.

M. van Leeuwen & S. den Hartog, 'Paris Arbitration Rules – de nieuwe standaard in ad hoc arbitrage?', *TvA* 2014/52, afl. 4

Op 15 april 2013 heeft de non-profitorganisatie Paris, the Home of International Arbitration de Paris Arbitration Rules vastgesteld in een poging de aantrekkelijkheid van Parijs als plaats voor internationale arbitrage te bevorderen en partijen een modern en flexibel arbitragereglement te bieden. Deze Paris Rules behelzen volledige nieuwe procedureregels voor gebruik in ad-hoc arbitrage. De Paris Rules bieden daarmee een alternatief voor de UNCITRAL Arbitration Rules. In dit artikel bespreken de auteurs de

belangrijkste onderscheidende kenmerken van de Paris Rules.

M. den Besten, De tekst van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, na vereenvoudiging en digitalisering van het procesrecht en modernisering van het Arbitragerecht, ISBN: 9789462510630

Deze bundel bevat de doorlopende wetteksten van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering zoals die zal gaan gelden na invoering van het wetsvoorstel vereenvoudiging en digitalisering van het procesrecht dat in oktober 2014 bij de Tweede Kamer is ingediend (*Kamerstukken* 34059). Het streven is om de benodigde wet- en regelgeving medio 2015 gereed te hebben, en deze bundel is bedoeld de rechtspraak in een vroeg stadium in de gelegenheid te stellen daarop te anticiperen.

R. van Brakel
CMS

■ Verbintenissenrecht/ consumentenrecht

Wetgeving

Wetsvoorstel tot verduidelijking van het toepassingsbereik van de koopregels van titel 7.1 BW

Kamerstukken II 2014/15, 34071, 2, 3 en 4

Op 10 november 2014 heeft de Minister van Veiligheid en Justitie een wetsvoorstel ingediend tot wijziging van de Boeken 6 en 7 van het Burgerlijk Wetboek, in verband met verduidelijking van het toepassingsbereik van de koopregels van titel 7.1 BW. Dit wetsvoorstel strekt ertoe te verduidelijken in welke gevallen een consument in geval van vertegenwoordiging zowel de verkoper-achterman als de tussenpersoon kan aanspreken en dat de 'koopregels' in titel 7.1 van het Burgerlijk Wetboek (BW) niet van toepassing zijn op 'streamingovereenkomsten'.

Jurisprudentie

Opschorting en verrekeningsverbod

HR 31 oktober 2014,
ECLI:NL:HR:2014:3072

Newa vordert in deze procedure onder meer betaling door Eurostrip

van de openstaande facturen en schadevergoeding. Eurostrip heeft zich beroepen op een opschortingsrecht en zij heeft in reconventie gedeeltelijke of gehele ontbinding van de vaststellingsovereenkomst gevorderd, alsmede schadevergoeding. De rechtbank heeft in haar eindvonnis, onder verwerping van het beroep van Eurostrip op opschorting, de vorderingen in conventie toegewezen tot een bedrag van € 509.709,25. Het gerechtshof heeft het eindvonnis van de rechtbank alleen in zoverre vernietigd dat het (in conventie) wat betreft enkele posten een lager bedrag heeft toegewezen dan de rechtbank had gedaan. Voor het overige heeft het hof het vonnis bekrachtigd. Tegen het arrest van het hof heeft Eurostrip beroep in cassatie ingesteld. De curator (van Newa) heeft incidenteel cassatieberoep ingesteld. Eurostrip komt op tegen de verwerping van het beroep van Eurostrip op een opschortingsrecht. De Hoge Raad overweegt dat in cassatie veronderstellenderwijs ervan moet worden uitgegaan dat het bestaan van de tegenvordering van Eurostrip voorshands aannemelijk is en dat die vordering haar beroep op een opschortingsrecht rechtvaardigt (vgl. HR 21 september 2007, ECLI:NL:HR:2007:BA9610, NJ 2009/50, r.o. 4.6). In dat geval valt niet in te zien waarom Eurostrip niet haar verplichting tot betaling zou mogen opschorten totdat haar tegenvordering wordt voldaan. Het verrekeningsverbod brengt in dit verband immers slechts mee dat – indien een schadevergoedingsverplichting van Newa komt vast te staan – Eurostrip zich niet geheel of ten dele van haar betalingsverplichting kan kwijten door het uitbrengen van een verrekeningsverklaring. Dit staat echter los van haar bevoegdheid tot opschorting, die immers ertoe strekt pressie uit te oefenen opdat de haar toekomende schadevergoeding wordt voldaan. Die opschortingsbevoegdheid wordt dan ook niet beïnvloed door het verrekeningsverbod. Indien het hof dit heeft miskend, is het uitgegaan van een onjuiste rechtsopvatting. De Hoge Raad vernietigt het arrest van het gerechtshof.

Verjaring

HR 14 november 2014,
ECLI:NL:HR:2014:3240

In deze procedure vordert Allianz veroordeling van verweerder tot betaling van schadevergoeding. Allianz grondt haar vordering op onrechtmatig handelen van verweerder, hierin bestaande dat hij in zijn hoedanigheid van bestuurder van GS heeft bewerkstelligd dat GS toerekenbaar is tekortgeschoten in de nakoming van de agentuurovereenkomst en geen verhaal meer biedt voor de vorderingen van Allianz. Verweerder heeft zich verweerd met een beroep op verjaring van de vordering op grond van art. 3:310 lid 1 BW. De rechtbank heeft dit beroep op verjaring verworpen en de vordering van Allianz grotendeels toegewezen. Het hof heeft het beroep op verjaring echter gehonoreerd en de vordering van Allianz alsnog afgewezen. Allianz heeft cassatie ingesteld tegen het arrest van het hof. Allianz betoogt dat het hof heeft miskend dat de verjarings termijn pas is gaan lopen op het moment dat Allianz daadwerkelijk in staat was om tegen verweerder een rechtsvordering tot schadevergoeding in te stellen 'die voor toewijzing vatbaar was'. De Hoge Raad overweegt dat voor beantwoording van de vraag of de benadeelde daadwerkelijk in staat is een rechtsvordering tot schadevergoeding in te stellen, bepalend is of hij voldoende zekerheid heeft verkregen dat de schade is veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon. Daarnaast geldt niet mede de eis dat (reeds duidelijk is dat) de in te stellen vordering 'voor toewijzing vatbaar is'. De omstandigheid dat, vanwege het verweer van de aangesproken partij, met het oog op toewijzing van de vordering rechterlijke (deel)beslissingen ten aanzien van onderscheiden elementen daarvan nodig zijn – in dezelfde procedure dan wel in een daarmee samenhangende andere procedure, zoals hier in de arbitrageprocedure over de vraag of GS wanprestatie had gepleegd – en dat die (deel)beslissingen nog niet zijn verkregen, behoeft niet eraan in de weg te staan dat de benadeelde voldoende zekerheid heeft verkregen als hiervoor omschreven.

Literatuur

M.C. Ploem & J.C.J. Dute, 'Het juridische kader voor "health checks": balanceren tussen vrijheid en bescherming', *TvGR* 2014, afl. 8
In deze bijdrage beantwoorden de auteurs de vraag welke bescherming de consument ontleent aan de huidige wet- en regelgeving met betrekking tot het aanbieden en uitvoeren van health checks.

J.A. Luzak, 'Een storm in een glas water? Over de rechtsmiddelen van een consument bij non-conforme goederen na de beslissing van het Hof van Justitie in Weber en Putz', *TvC* 2014, afl. 5

De uitspraak van het Hof in *Weber* en *Putz* is in de literatuur stevig bekritiseerd. Het Hof zou in deze uitspraak onzekerheid hebben gecreëerd over de vraag op welke wijze de rechtsregels met betrekking tot de rechtsmiddelen waarop een consument een beroep mag doen in geval van non-conformiteit van al geïnstalleerde goederen door nationale rechters moeten worden uitgelegd. In deze bijdrage bespreken de auteurs de gevolgen van de uitspraak van het Hof op grond van nationale rechtspraak.

I.A. Hoedemaeker & G.J. Boeve 'Nieuwe consumentenregels vanaf 13 juni 2014; ondernemer-verkoper: let op de kleintjes!' *Bb* 2014/70, afl. 21

Sinds 13 juni 2014 gelden nieuwe Europese consumentenregels die de consument beter beschermen bij het aankopen van producten en diensten in winkels op straat, aan de deur, online en via de telefoon. Dit heeft vanzelfsprekend gevolgen voor Nederlandse ondernemers. De kleine lettertjes op de website en in de algemene voorwaarden dienen te worden gecheckt, en zo nodig aangepast, opdat de ondernemer aan alle (informatie)verplichtingen voortvloeiende uit de nieuwe consumentenregels voldoet.

J.T. Hiemstra, 'Ongeschikte zaken en gebrekkige producten: twee zijden van dezelfde medaille?', *AV&S* 2014/1, afl. 5

Het is onduidelijk of het 'ongeschiktheids criterium' van art. 6:77 BW en het 'gebrekigheids criterium' van art. 6:186 BW dezelfde reikwijdte hebben. Beide criteria kunnen van

toepassing zijn in het geval dat een patiënt schade lijdt ten gevolge van een medische zaak. De auteur be- toogt dat niet zonder meer gesteld kan worden dat een oordeel over de ongeschiktheid van een zaak niet meer aan de orde behoeft te komen wanneer duidelijk is dat van gebrek- kigheid geen sprake is.

Themanummer Buitengerechtelijke oplossing van consumentenges- chillen, *TMD* 2014, afl. 2

Dit themanummer richt zich op de buitengerechtelijke oplossing van consumentenges chillen en in het bijzonder op de bestaande wijzen van Alternative Dispute Resolution en Online Dispute Resolution.

R. van Brakel
CMS